

История

Хората са се заселили там през турско робство; били са планинари, които са дошли от Тетевенския Балкан. Историята на създаването на селото е следната: Турците са се поругали със семейството на тетевенеца Тричко, който е първият заселник на селото. Той отмъщава за това издевателство, като убива турчин и с цялата си фамилия бяга и се заселва в сегашния район на селото. Той е основоположник на Тричковата фамилия. След време заптиетата го откриват, обграждат го в местността "Лозище" и го убиват. С него е бил и брат му Стамен, но той успява да избяга.

Вижте кратко видео на историята създаването на старото село Черешовица, което се е намирало в местността "Селище" (на няколко километра на запад от сегашното село):

{youtube}MWAMmjl-x2Q{/youtube}

Името на селото идва от местността "Черешака". Хората от другите села по поречието на река Златица, вливаща се в язовир "[Огоста](#)" до днешния град Монтана, са казвали за слизащите планинци: "Този идва от Черешака". В момента има местност Черешов рът, която на времето е била обрасла с диви череша. Река Златица в римско време е била обект на добив на злато, т.н. "плавене на злато". Реката се влива в язовир "Огоста" на мястото на село Калиманица, родното място на големият български писател Йордан Радичков.

Основното облекло на първите заселници е "бенеvreци" и "джамадани" изтъкани от бял домашен шаяк с тесни крачоли, а на главите носели кожени калпаци. Били обути с шарени чорапи и цървули. Жените носели "завески", изтъкани с различни цветове,

мъниста и ширити. За украшение са използвали накити, предимно сребърни. По-късно се обличат със сукмани от домашен шаяк, "вълненици" (плисирани поли), ризи с шарени копринени ръкави и дантели. които били много широко ушити.

По време на турското робство, в селото не е имало турско население. Основни данъци били "десятък" върху обработваемата земя и "биглик" върху овцете. Поради свободолюбивия и непокорен дух на планинците, турците са избягвали да преминават през този район. Парите от хазната на видинския валия са били пренасяни от Видин през Арчар и Арабаконак към Турция. В селото живеят християни и хората са услужливи, добри и отзивчиви, в потвърждение на поговорката че "Планината ражда хора, а полето - тикви". Безусловно трудните условия на живот са им създали тези добродетели.

Времето, когато козите се връщат от паша, е времето, когато почти всички се събират да поприказват, да се видят, да поклюкарстват, да разберат как е минал денят и какво ново по света.

В селото е имало училище, но то отдавна е затворено. Първото училище е било открито през периода 1891-1892 с учител Камен Панов.

Кметството е една бяла сграда досами мегдана. Кметският наместник се казва Веселин Лазаров.